Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН РЕКТОРАТУ, ПАРТКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, МІСЦЕВКОМУ ТА ПРОФКОМУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ О. М. ГОРЬКОГО.

№ 37 (505) | Середа, 18 листопада 1970 року. | Ціна 1 коп. Рік видання 15-й.

Назустріч виборам до народних судів

ПОЧАВ ПРАЦЮВАТИ КЛУБ ВИБОРЦІВ

13 грудня — день виборів народних суддів районних (міських) народних судів. До цієї важливої політичної кампанії колектив нашого інституту вже розпочав діяльну підготовку.

Центром усієї підготовчої роботи є клуб виборців. Нині переглянуто склади агітколективів на факультетах, призначено керівників цих колективів. Кожному факультетові визначено мікрорайон.

Цікаві заходи розроблені клубом виборців щодо роз'яснення виборцям основ радянської судової політики, основ законодавства про судоустрій Союзу РСР, союзних і автономних республік. Передбачено вивчення і пропаганду основ законодавства Союзу РСР і союзних республік про сім'ю і шлюб та основ кримінального законодавства.

Значне місце в агітаційно-масовій роботі клубу виборців займатиме висвітлення успіхів радянського народу у виконанні завдань останнього року п'ятирічки, трудових звершень на відзнаку наступного XXIV з'їзду КПРС.

В клубі виборців знову засвітилися вогні.

О. КАРДАШ,
доцент, голова клубу виборців.

Навчальний процес

УВАГА — ПЕРШОКУРСНИКИ!

Рада фізико-математичного факультету нещодавно обговорила питання про стан успішності і трудової дисципліни на відділі загально-технічних дисциплін з додатковою спеціальністю фізика.

Це перший набір нашого інституту за такою спеціальністю, і це в значній мірі відбилося на «якості контингенту»: дуже незначний конкурс, слабка математична підготовка вчорашніх абітурієнтів — сьогоднішніх першокурсників.

У зв'язку з цим рішенням ради факультету з першого вересня для студентів даного відділу введено поза навчальним планом 30 годин практичних занять з шкільного курсу математики. Мета цих занять — ліквідувати значні прогалини в математичній підготовці студентів, які можуть стати серйозною перешкодою у засвоєнні навчальних курсів вищої математики та фізики. Кафедри організували студентам консультації.

На жаль, далеко не всі першокурсники сумлінно відстоюють своє право називатися студентом. Частина з них пропускає заняття, не виконує домашніх завдань, не з'являється на консультації навіть після обов'язкового виклику викладачем.

Особливо низька дисципліна в 11 групі, де сам комсорг Яскевич розмовляє на заняттях і не є зразком для інших у навчанні. Дуже низька успішність і поведінка студентів В. Овчинника, В. Мироненко, С. Павленко, О. Сенкевича та інших.

Рада ухвалила провести виробничу нараду з першокурсниками з тим, щоб мобілізувати всі резерви якості навчання і успішно провести першу екзаменаційну сесію на першому курсі.

З. РЕЗНІЧЕНКО,
викладач.

ЯН АМОС КОМЕНСЬКИЙ

До 300-річчя з дня смерті

Великий чеський педагог-гуманіст Ян Амос Коменський належить до видатних людей минулого. Весь свій талант і сили він віддав боротьбі за права народу. Ім'я Коменського з глибокою повагою зберігає в своїй пам'яті все прогресивне людство. Видатний мислитель, засновник нової прогресивної педагогіки Я. А. Коменський є славою і гордістю не лише чеського народу, але й великої сім'ї слов'янських народів і всього людства.

Я. А. Коменський жив в епоху бурхливих історичних подій, коли стара феодальна Європа під ударами жорстоких класових сутичок сходила з історичної арени. Я. А. Коменський у цій боротьбі самовіддано став на бік нових прогресивних ідей того часу, присвятивши все своє життя боротьбі проти феодальних порядків. Вчений і новатор, він був дуже далеким від середньовічного аскетизму, високо тримав прапор гуманізму, невичерпного оптимізму й великої любові до людини.

Ні розгром його батьківщини внаслідок тимчасової перемоги феодальної реакції під час 30-річної війни (1618—1648), ні повсякчасне переслідування шпигунів з єзуїтської інквізиції, ні вимушене емігрування по країнах Європи — ніщо не згасило у Я. А. Коменського надії на краще майбутнє людства, його віри в торжество розуму.

Як відомо, в своїх філософських поглядах Я. А. Коменський дотримувався сенсуалістичної позиції, що з особливою плодотворністю виявилося в його педагогічних поглядах. Ця позиція дала основу для реалізму в його дидактичних твердженнях, характерних чіткістю реалістичних положень, які не втратили свого значення і в наш час.

Серед педагогічних творів Я. А. Коменського центральне місце займає його «Велика дидактика», що належить до першокласних творів світової педагогічної літератури. Критикуючи в цьому творі схоластичну школу, Я. А. Коменський вимагає створити нову школу, де б виховання і навчання були узгоджені з природними особливостями дитини.

Я. А. Коменський вимагає загального навчання для всіх, виступає поборником прав на освіту для жінки. Для радянських педагогів особливий інтерес і цінність являють ті розділи «Великої дидактики», в яких Я. А. Коменський викладає принципи навчання, вперше в історії узагальнює і рекомендує класно-урочну форму навчання, використання наочності в процесі навчання, називаючи її золотим правилом для учителя.

Демократичні тенденції Я. А. Коменського найяскравіше виявилися в гарячому захисті ним ідеї єдиної школи для всіх — і багатих, і бідних, і знатних, і незнатних.

Невтомний проповідник нової школи і її організатор, Я. А. Коменський завдав нищівного удару віджилій схоластичній школі і приніс людству нові гуманістичні ідеали виховання молодих поколінь. Ці прогресивні ідеї творчо використовуються нами у величному процесі будування радянської школи.

Ось чому педагогічна громадськість і всі трудящі нашої країни з вдячністю згадують і вшановують великого педагога-гуманіста Я. А. Коменського в день 300-річчя з дня його смерті.

С. ЛИТВИНОВ,
професор кафедри педагогіки.

ОСІННІЙ «ВОГНИК»

Оберемки кленового і каштанового листя, горді хризантеми з терпким ароматом — то провісники пізньої осені, яка господарює сьогодні у залі. У вікна стукає холодний вітер з дощем, а в нас тепло і світло від щирих усмішок, як буває завжди, коли збираються друзі. Це на свій осінній «Вогник» зібрались студенти-дефектологи 21-ої групи. А в гості до них завітали студенти Київського інженерно-будівельного інституту. Чому до себе в гості ми запросили саме будівельників? Дуже просто: влітку ми працювали разом на будівництві. Надовго запам'ятали величну панораму міста, що відкривається з останніх поверхів будови, і свіжий вітер, і величезне небо... То ж і захотіли ближче познайомитись з людьми, які будуть будувати нові міста.

До цієї зустрічі ми готувались заздалегідь. Дуже хвилювалися, адже нам хотілось, щоб гостям було з нами цікаво. Активну участь у підготовці вечора взяли Люба Шкоденко, Люда Гончаренко, Таня Стожок. Одну з найбільших аудиторій факультету прикрасили осіннім листям, підібрали красивий посуд, адже це теж багато важить. Довго сперечались, як найкраще приготувати каву (вона, до речі, прийшлась гостям до смаку).

До пізнього вечора лунали пісні: співали дефектологи, від них не відставали й будівельники. Пісню змінював танок, то стрімкий і ритмічний, то повільний і мелодійний. Загальне визнання на вечорі здобув Олександр Балабушка, студент I курсу. Всім сподобались пісні і вірші у його майстернім виконанні.

Будемо сподіватися, що між дефектологами і будівельниками після цього вечора зав'яжеться міцна, щира дружба.

Галина ЧАБАНЕНКО,
студентка дефектологічного факультету.

«НЕ МОЖЕ ІСТОРИК ЖИТИ БЕЗ ПОДОРОЖЕЙ...»

Історичний факультет — наймолодший в інституті. (Старшокурсниками називають тут студентів... II курсу). Та, не зважаючи на молодість, у дружному колективі істориків вже склалося немало хороших традицій. І одна з них — походи по місцях бойової і трудової слави рідного краю.

Вчити історію не лише за підручником, а й наближатись повсякчас до першоджерел історичних фактів і явищ, щоб своїми очима побачити, щоб співставити з прочитаним, а значить — і глибше зрозуміти минуле, — такий девіз у навчанні юнаків і дівчат з історичного.

За час навчання в інституті ми провели немало походів. Традиція подорожувати особливо помітно виділилась у студентів 23-ї та 24-ї групи.

Ось і недавно ми відвідали місто Корсунь-Шевченківський, Черкаської області.

Музей історії Корсунь-Шевченківської битви... Одна із скарбниць народної пам'яті про великі подвиги радянських людей у Великій Вітчизняній війні...

Перед оглядом музею ми подивились документальний фільм про Корсунь-Шевченківську битву, знятий кінооператорами 1-го і 2-го Українських фронтів. А потім—знайомство з матеріалами музею. Науковий працівник музею І. А. Лук'янов доступно і цікаво розповів нам про високий патріотизм радянських воїнів, про їх безмежну любов до своєї землі. Дуже вдячні йому студенти-історики. Багато цікавого побачили ми в цьому музеї, що збагатив наші знання про героїчну сторінку історії нашого народу.

Запам'яталась студентам картина лауреата Державної премії Г. О. Кривоногова «Корсунь-Шевченківське побоїще», яка побувала в Італії і принесла її автору визнання та світову славу. Ще хотілось би згадати про розділ експозиції музею, присвячений бойовим операціям 1-ої Окремої Чехословацької бригади, якою командував Людвік Свобода. Тут є особисті речі Л. Свободи. Про дружбу двох народів, їх взаємодопомогу і ненависть до фашизму розповідають також багато інших експонатів.

Ми поспішаємо: хочеться ще побувати в Стеблеві і в селі Шевченкове. Під'їжджаємо до музею І. С. Нечуя-Левицького. Входимо в тихі кімнати... Життя і творчість письменника постають в уяві через призму побаченого тут.

В цьому ж селі деякий час жила і працювала також Леся Українка.

Вже надвечір ми приїхали у Шевченкове. Всі були вражені мальовничістю цього чудового українського села. Прийшли на місце, де стояла хата, у якій народився малий Тарас — великий син славної землі.

Сонце сідає за селом. Розхлюпами золота воно вистилає нам шлях на Київ. Повертаємось із піснями, опромінені побаченим, пережитим. Ні, не може жити історик без нових вражень, без нових і нових подорожей. Певне, так думав кожен із нас, майбутніх істориків, повертаючись в інститут.

Василь ГОСЕДЛО,
студент II курсу історичного факультету.

На республіканському фестивалі студентських короткометражних фільмів... Від імені комсомольської організації інституту студентка педагогічного факультету Тетяна Черній вручає вітальну адресу відомому кінорежисерові, народному артисту УРСР В. І. Івченку.

Розповідь про цей фестиваль читайте на 2-ій сторінці.

Слово народного дозорця

ПРО ДОРІЖКУ І... КАЛОШІ

Великий режисер колись сказав, що театр починається з вішалки. Ми, дефектологи та історики, цілком поділяємо цю думку, щоправда, з відповідними корективами: факультет починається... з подвір'я.

Від вулиці Толстого до входу у навчальний корпус дефектологічного та історичного факультетів всього 170 років. Але 70 з них — то вже не кроки, а стрибки через вибоїни та калюжі.

Цією «доріженькою» щоденно двічі проходять не менш як 700—800 чоловік. Раз пройшли... другий... десятий... А потім пішли по магазинах — шукати калоші. Та не так просто знайти таку взуванку в столичному місті в наш вік суцільної асфальтизації.... Отож, і вирішили ми звернутись до господарчої частини інституту з проханням: допоможіть нам придбати 800 пар калош, або... Або відремонтуйте доріжку.

НАРОДНІ КОНТРОЛЕРИ ДЕФЕКТОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ.

НАВЧАННЯ КОНТРОЛЕРІВ

Систематичне навчання народних дозорців інституту активізує їхню діяльність, мобілізує на виконання завдань, в першу чергу таких, як контроль за навчальною та науковою роботою, побутом студентів, за дотриманням режиму економії у господарській діяльності.

Планом занять для груп народного контролю передбачені лекції: «Про завдання народних контролерів по наданню практичної допомоги колективу у виконанні підвищених соціалістичних зобов'язань на честь XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України», про роль народних контролерів у підвищенні трудової дисципліни і успішності студентів; семінари — по обміну досвідом роботи народних контролерів, «Роль преси і засоби наочності у роботі груп і постів народного контролю» та інші питання.

До читання лекцій народним контролерам залучені керівні працівники інституту — ректор інституту проф. О. К. Романовський, проректор інституту по навчальній роботі проф. М. Д. Ярмаченко, секретар партійного комітету інституту доц. В. Ю. Ніколаєнко та інші товариші.

Йдучи назустріч партійним з'їздам КПРС і КП України, народні контролери докладають всіх зусиль, щоб допомогти колективу інституту виконати підвищені соціалістичні зобов'язання.

НА ФОТО: на одному із занять народних дозорців. Лекцію читає проректор інституту по навчальній роботі проф. М. Д. Ярмаченко.

Фото **О. Рудзинського.**

„МОЛОДІСТЬ"

«Молодість» — так називався 1-ий Республіканський фестиваль студентських фільмів, що відбувся днями у Жовтневому палаці культури. На цьому фестивалі була присутня делегація студентів та викладачів і нашого інституту.

Студенти кіновідділу Київського інституту театрального мистецтва ім. Карпенка-Карого винесли на суд громадськості міста результати своєї роботи за останні п'ять років. Як і всіх присутніх у залі, нас, студентів і викладачів педінституту, хвилювали питання: чим живуть, чим цікавляться молоді митці кіно? Які явища життя привертають їх увагу? Які ідеали надихають їх? Адже сьогоднішні дебютанти в недалекому майбутньому у значній мірі будуть вирішувати долю українського радянського кіномистецтва.

І треба сказати, що карпенківці виправдали наші сподівання. Всі учасники фестивалю продемонстрували жагучий інтерес до сучасності. Романтика трудових буднів, невтомна боротьба за височини майстерності, становлення характеру, волевий гарт молодої людини — все це талановито показано у таких кінострічках, як «Дві весни агронома» Л. Букіна, «Завжди в дорозі» А. Міхеєва. «Між ударами серця» В. Бабія, та багатьох інших. Фільми, фільми, фільми... Їх багато. Та не знайдеш, проте, двох схожих. І різноманітні вони не лише за тематикою, проблемами, стилем. За кожним фільмом— його автори, а часто й ціла мистецька школа.

Чим цікавий цей фестиваль був для нас, педагогів? Герої багатьох фільмів — діти. Нам цікаво було побачити світ їхніми очима, коли добро неодмінно перемагає зло, коли торжествує маленька людина з великим серцем.

І ось заключна частина фестивалю. Вручається головний приз — кришталевий кубок. А потім — грамоти, дипломи... Спеціальний приз «За педагогічну майстерність» приготували кіномитцям комсомольці Київського педінституту. Від імені майбутніх педагогів дівчата з педагогічного факультету вручили його Віктору Ілларіоновичу Івченку, відомому кінорежисеру, народному артисту УРСР, доценту інституту ім. Карпенка-Карого, який готує талановиту зміну кіномитців. Схвильований лауреат висловив подяку студентам і викладачам нашого інституту.

Наші нові друзі з кінофакультету інституту ім. Карпенка-Карого пообіцяли влаштувати перегляд дипломованих короткометражних фільмів у стінах КДПІ ім. Горького.

Г. ПОЛІКАРПОВА,
М. ШУКАЛО.

НЕОСЛАБНУ УВАГУ СТУДЕНТСЬКОМУ ПОБУТУ

Одна з головних турбот народних дозорців інституту — побут студентів. Протягом минулого навчального року це питання постійно було в центрі нашої уваги. Народні контролери факультетів допомагали ректорату та парткому інституту у створенні якнайкращих побутових умов студентам, що мешкають у гуртожитках та на квартирах.

У новому навчальному році група народного контролю нашого інституту теж здійснила низку заходів, які сприятимуть покращенню побутових умов студентів. Зокрема нещодавно проведено рейд-перевірку житлово-побутових умов студентів.

Комісія, у роботі якої взяли також участь представник комітету народного контролю Радянського району Є. Гутін та голова профкому інституту О. Кокойло, ретельно обстежила інститутські гуртожитки, побувала у наших їдальнях, перевірила стан медичного обслуговування студентів. За матеріалами перевірки ми склали відповідний акт, на який, сподіваємось, господарники інституту звернуть найпильнішу увагу.

У чотирьох гуртожитках нашого інституту мешкають 1.222 студенти та аспіранти. Щільність заселення в гуртожитках задовільна (4—4,5 кв. м площі на одного мешканця). У гуртожитках є все необхідне для нормального навчання студентів. Більшість гуртожитків мають ленінські кімнати, бібліотеки, читальні зали, кухні, кімнати для зберігання продуктів тощо. І якщо доводиться говорити про недоліки, то лише про окремі і в окремих гуртожитках.

Так, наприклад, у гуртожитку № 1 (вул. Освіти, 6) досі не відремонтований буфет. Ремонт тут розпочато ще в травні. Травень—листопад... Чи не забагато? Чимало меблів у цьому гуртожитку потребують заміни або ремонту.

У гуртожитку № 2 (вул. Гоголівська, 39) та № 3 (Бехтерівський пров., 12-б) немає душових кімнат, гарячої води, сушилок, хоча про це вже говорилося неодноразово.

Настав час подбати й про те, щоб обладнати біля кожного гуртожитку спортивний майданчик, або якимсь іншим чином вирішити «спортивну проблему», адже мешканці наших гуртожитків — молодь, а молодь і спорт — поняття невіддільні. Почати слід хоча б з впровадження у наших гуртожитках ранкової фіззарядки. За це повинні взятися кафедра фізкультури та профком інституту.

На приватних квартирах мешкає понад 600 іногородніх студентів. Поки що інститут не має можливості надати їм всім житло, проте ректорат вже порушив перед відповідними організаціями клопотання про будівництво нового гуртожитку на 600 місць. Будівництво планується розпочати в 1971 році.

Сьогодні питання поселення у гуртожитки залишається все ще «болючим» питанням і громадським організаціям факультетів потрібно не забувати про це, приділяти більше уваги тим, що мешкають на кутках. У минулому навчальному році групи народного контролю перевіряли умови таких студентів. Про цю перевірку було відомо і комсомольським, і профспілковим організаціям. Але результати перевірки не обговорювались, зауваження контролерів не були враховані, то ж не випадково, що при розподілі місць у гуртожитках в цьому навчальному році не було внесено майже ніяких коректив.

Завжди актуальною для народних контролерів є проблема харчування студента, тим більше, що буфети та їдальні інституту поки що аж ніяк не можна назвати зразковими.

Викладачі та студенти інституту послуговуються їдальнею та буфетом у основному навчальному корпусі інституту та їдальнею у навчальному корпусі по вул. Толстого, № 31. Кількість посадочних місць, особливо в їдальні у основному корпусі, аж надто мала для студентського колективу, що нараховує понад 2000 осіб. Адміністрація інституту планує розширити їдальню та буфет в основному корпусі з тим, щоб збільшити кількість посадочних місць. У студентському залі — до 200 і в залі для викладачів — до 50. Хотілося б побажати тільки, щоб сталося це якомога скоріше.

В цілому асортимент страв в їдальнях та буфеті задовільний: є молочні, овочеві страви. Однак, ціни на окремі м'ясні страви для студентських їдалень високі. Наприклад, лангет коштує 41 коп., биток — 34 коп. і т. д.

Цим, звичайно, не обмежується розмова про недоліки наших їдалень. Так контролери дефектологічного факультету цілком справедливо вказали працівникам «своєї» їдальні на такі недопустимі факти, як порушення правил зберігання продуктів, миття посуду. У цій їдальні недостатній також вибір тістечок, молочних продуктів, немає рушників для витирання рук тощо.

Багато недоліків у роботі наших їдалень йдуть від того, що обидві вони обслуговуються різними трестами, тому що територіально розміщені в різних районах міста. Це утруднює контроль за роботою їдалень і надання їм допомоги з боку господарчої частини інституту.

Вказуючи на окремі вади студентського побуту, ми розуміємо, що мало обмежитись лише фіксацією недоліків та пропозиціями, якими б слушними вони не були. Завдання контролерів полягає в тому, щоб не тільки виявляти недоліки, а й всіляко сприяти їх усуненню. Над цим і слід працювати народним дозорцям пліч-о-пліч з адміністрацією та громадськими організаціями інституту.

Я. ДЕРКАЧ,
голова групи народного контролю інституту.

Фейлетон

ЗАМІСТЬ ВЕСІЛЬНОГО ПОДАРУНКУ

Фейлетон

«За період педагогічної практики студентка V курсу Н. Ісаєва пропустила 28 робочих днів. Дала всього два залікових уроки, та й ті на трійки. Позакласної і виховної роботи майже не вела».

(З рапорту викладача кафедри елементарної математики Г. Олійника декану фізико-математичного факультету).

* * *

Педагогічна практика. **Хвилюється вчитель, хвилюється практикант, хвилюється методист. Не хвилювалася тільки... Ніна Ісаєва.**

Нові принципи в педагогіці? Нові методи навчання? Оцінка? Урок? Як пройде він? Чи принесе він радість дітям? — Все це для Ніни, як бульк води. Байдужа до всього цього випускниця Ісаєва, «без п'яти» вчителька... Байдужа до турбот, якими живе її група, легковажна у ставленні до своїх студентських обов'язків.

Останні дні практики... Сьогодні у Ніни заліковий урок. Можна сказати, вирішальний. Але, як завжди, її в школі немає. І хвилюється вчитель... (далі читайте перший абзац). Навіть учні хвилювалися в той день за свою практикантку, яка мала давати у них урок. Та ось і дзвінок. Замість Ніни іде на урок... учитель. Стурбовані товариші кинулись до телефону: що ж трапилось з Ніною, чому не прийшла?

Телефонна трубка відповіла голосом, повним трагізму:

— У мами приступ... Я не можу її залишити... — І дівчата з Нініної групи почули, як на телефонний апарат впала сльоза вбитої горем співкурсниці.

...Разом з методистом Ніна готує новий урок. Знову хвилювання (дивись перший абзац). Тож, і цей урок довелося замінити. Знову дзвінок до Ніни додому. На цей раз телефонну трубку взяла «мама»:

— У Ніни приступ апендициту... Її забрала «швидка допомога»... Їй зробили операцію...

Другого дня уважні подруги захотіли провідати «хвору», але спершу вирішили справитись про неї по телефону. І відбувся ось цей діалог:

— Алло... Це мама Ніни?

— Мама...

— Як ваше здоров'я?

— Дякую. Але... поки що я не хворію.

— А як з Ніною? Як її апендицит?

— Ви щось плутаєте... Ніна щойно сказала мені, що пішла в школу...

Але «плутали» не подруги, плутала, виявляється, сама Ніна. Це вона обдурювала своїх подруг і викладача, це вона розмовляла голосом мами, це вона придумала мамі лжехворобу.

Що ж не пускало Ніну до школи? Можливо, вона працювала всі ці дні над тим, щоб ліквідувати свою академзаборгованість. Адже в неї ще й досі не складено залік з обчислювальної математики за III-й курс, три екзамени — з програмування, теорії функцій комплексного змінного і теорії ймовірності — за 4-й курс?.. Ні, не цим була зайнята Ніна. Вона готувалася... до весілля. Ніні, боронь боже, не зрозумійте нас хибно. Ми не проти весілля як такого, ми за те, щоб кожна наша випускниця поїхала на роботу з хорошим, вірним другом. Але ж, добавимо, — й з хорошим дипломом. З дипломом на право вчити й виховувати... Це право, як відомо, треба заслужити.

Чому ж може навчати учнів Ніна Ісаєва, якщо вона сама не вилазить із двійок? І чи зможе вона виховувати дітей чесними, правдивими, якщо сама веде себе нечесно? Ці питання хвилюють громадськість фізико-математичного факультету. У деканат надходять пропозиції замість диплому вчителя видати Ніні Ісаєвій путівку на весільну подорож.

В. КУХАР.

Редактор В. СОКУР.

«За педагогические кадры» — орган ректората, парткома, комитета ЛКСМУ, месткома и профкома Киевского государственного педагогического института им. А. М. Горького. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, кім. 106. Тел. 21-90-46, дод. 71.

Тираж 1000. Друкарня видавництва «Київська правда», вул. Леніна, 19. Зам. 5036.